

og at en Mand som Bernstein ganske sluttede sig til den Opfattelse, jeg her har nævnt som Fagforeningsledernes Opfattelse.

Men disse Anskuelse har de tyske Arbejdere efterhaanden taget op til Revision. Jeg skal i denne Forbindelse henvise til, at det officielle Organ for de tyske Arbejderes Landsorganisation, „Allgemeine Deutsche Gewerkschaftsbunde“, gennem en Række Artikler indgaaende har behandlet Spørgsmaalet. Dette Blad, som repræsenterer Millioner af tyske Arbejdere, betegner den Stilling, man hidtil har taget overfor Spørgsmaalet om Arbejdernes Andel i Udbyttet, som doktrinær, og fra tyske Arbejderes Side siges det i disse Artikler, at under Fagforeningernes nuværende Magtstilling er der ingen Fare for, at Udbyttedeling skal skade Solidaritetsfølelsen eller skade Arbejdernes organisationsmæssige Magtstilling. De tyske Arbejdere siger om hele Udbytteandelssystemet, at man maa tage sit Udgangspunkt deri, at Tiden kræver forøget Produktion; Gennemførelse af Udbyttedeling vil efter Bladets Mening forøge Arbejdernes Interesse, vil fremkalde frivillig Forøgelse af Arbejdets Intensitet, af Arbejdsydelsen, vil fremkalde Besparelse paa Materiale og hindre Spild af Raastoffer; og saa, siger man, vil det være Daarskab af Arbejderne stadig at binde sig til de gamle Doktriner og hindre en Udvikling ad denne Vej; det, det kommer an paa, set fra Arbejdernes Synspunkt, er blot at sikre sig, at Ordningen gennemføres paa en saadan Maade, at den forøgede Produktion ogsaa kommer Arbejderne til gode.

Jeg beder om, at man ogsaa vil se hen til England. De ældre Fagforeningsledere har altid forkastet Udbyttedelingstanken; men nu har Arbejderne i Englands betydeligste Industri, Grubeindustrien, betraadt Udbyttedelingsvejen. Den store Grubekonflikt i 1921 afsluttedes med en Ordning, der var bygget paa dette Grundlag, en Ordning, som senere er fornyet, og Grubeindustrien har siden denne Ordningens Gennemførelse været forskaanet for Konflikter. Jeg beder ogsaa socialdemokratiske Medlemmer af dette Ting lægge Mærke til, hvad en af Arbejderførerne i England, Clynes, siger i Underhuset, da denne Ordning skal gennemføres i Grubeindustrien. Han udtrykker sin Tilfredshed med Ordningen. Han siger, at Antagelsen af Princippet aldrig vil undergrave Fagforeningernes Solidaritet, men at den vil medføre større og større Arbejdsintensitet, større Tilfredshed, større Retfærdighed. Han siger,

at han er forhaabningsfuld ved at se en saadan Udvikling henimod et virkeligt Kompagniskab og en retfærdig Fordeling af Industriudbyttet.

Jeg beder ogsaa den højtærede Socialminister lægge Mærke til, at det er ikke længe siden, hans Partiorgan i København bragte en Meddelelse om, at der er engelske Skibsværfter, som paa Grund af, at de vanskelig kunde staa sig i Konkurrencen med Ulandet, har tilbudt Arbejderne en Ordning med Andel i Udbyttet, og at der var Stemning hos Arbejderne for at gøre Forsøg med en saadan Ordning ved enkelte af Skibsværfterne. At Arbejderne i et saadant Tilfælde modtager Udbyttedelingstanken med Sympati er efter min Mening af overordentlig Interesse. Der foreligger ikke det, at det er stort Udbytte, der staar og vinker Arbejderne til at gaa ind i Udbyttedelingssystemet, men der er Tale om Virksomheder, der ikke kan holde deres Udbytte oppe, som har Konkurrencevanskeligheder, og hvor der derfor er Udsigt til Arbejdsløshed. Her er ikke Tale om, at der kan ventes stort Udbytte i første Omgang, men Arbejderne er klar over, at direkte Andel i Produktionens Afkastning vil fremkalde Intensitet i Arbejdet, saa at Bedriften maaske kan holdes i Gang, og paa Betingelse af, at en saadan Nyordning indføres, skyder man ikke Tanken om intensivt Arbejde til Side, naar denne Nyordning sikrer, at Arbejderne faar Del i Resultatet af det intensive Arbejde.

Det er ogsaa værd at nævne, hvorledes Udbyttedelingstanken er taget op til Drøftelse i andre Kredse i England, saaledes blandt liberale engelske industridrivende og Politikere. I det hele taget ses det, at i flere Lande mødes denne Ændring i Arbejdernes og Arbejderorganisationernes Stilling overfor Tanken om Andel i Arbejdsudbyttet med en stigende Interesse for denne Tanke ogsaa hos andre Faktorer i Samfundet. Man kan praktisk sige, at Privatfunktionærerne og deres Organisationer i alle Lande er Tilhængere af Udbyttedelingstanken; men ogsaa hos de mere fremsynede indenfor Arbejdsgiverkredse breder Forstaaelsen sig, indenfor Politikernes Kreds, indenfor de politiske Partier i de forskellige Lande føres Tanken frem.

Det er rimeligt, at denne Bevægelse hidtil har været stærkest i Frankrig, som altid har været Arnestedet for praktiske Forsøg paa dette Omraade. Det er i Gaar nævnt, hvorledes vi dér finder Loven af 1917, der vel ikke gør Udbyttedelingen obligatorisk, men som indfører visse Be-